

Sygn. akt: II C 1730/19

## POSTANOWIENIE

Dnia 26 października 2019 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie II Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: sędzia (del.) Anna Bonkowska

po rozpoznaniu w dniu 26 października 2019 r. w Warszawie

na posiedzeniu niejawnym sprawy

z powództwa A. P.

przeciwko (...) Bank (...) S.A. w W.

o ustalenie i zapłatę

w przedmiocie wniosku powoda o udzielenie zabezpieczenia

postanawia:

oddalić wniosek.

## UZASADNIENIE

Powód A. P. wniósł o ustalenie nieważności całej umowy kredytowej nr (...) zawartej pomiędzy nim a pozwanym bankiem 7 października 2008 r., a także o zasądzenie od pozwanego kwoty 102.359 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia doręczenia pozwu pozwanemu do dnia zapłaty – tytułem zwrotu świadczeń spełnionych na podstawie nieważnej umowy.

W pozwie powód zawarł wniosek o udzielenie zabezpieczenia roszczenia poprzez zawieszenie toczącego się postępowania egzekucyjnego.

W uzasadnieniu pozwu wskazał, że przedmiotowa umowa została zawarta z wykorzystaniem wzorca umownego. Wskazał także, że umowa jest nieważna wobec zawarcia w niej klauzul abuzywnych (§ 4 ust. 1 pkt 2, ust. 2-3 oraz § 22 ust. 2 pkt 1 części ogólnej umowy), wobec czego cała umowa powinna zostać uznana za nieważną. Zarzucił, że umowa w istocie nie określała rzeczywistej, ostatecznej wysokości spłat dokonanych przez powoda i realnego zadłużenia, bowiem bank stosował własne, bliżej niesprecyzowane przeliczniki. Umowa kredytu w istocie nie określała kwoty spłaty kredytu. Ponadto postanowienia umowy są sprzeczne z zasadami współżycia społecznego i dobrymi obyczajami. Powód wyjaśnił również, że dochodzona przez niego kwota jest kwotą wszystkich wpłaconych dotychczas przez powoda rat kredytowych.

Uzasadniając wniosek o udzielenie zabezpieczenia powód wskazał, że pozwany wypowiedział powodowi przedmiotową umowę kredytową, a następnie uzyskał nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym. Nakaz ten został zaopatrzony w klauzulę wykonalności. Wskazał, że nieruchomości objęta umową stała się przedmiotem postępowania egzekucyjnego. Podniósł, że bank zdąży zaspokoić się już z przedmiotu zabezpieczenia unieważnionej w niniejszym postępowaniu umowy, co doprowadzi do zniweczenia możliwości osiągnięcia celu niniejszego postępowania.

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

Wniosek nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią art. 730 § 1 k.p.c. w każdej sprawie cywilnej podlegającej rozpoznaniu przez sąd lub sąd polubowny można żądać udzielenia zabezpieczenia. Stosownie zaś do treści art. 730<sup>1</sup> § 1 k.p.c., udzielenia zabezpieczenia może żądać każda strona lub uczestnik postępowania, jeżeli uprawdopodobni roszczenie oraz interes prawny w jego udzieleniu, określony przepisem art. 730<sup>1</sup> § 2 k.p.c. Stosownie do treści art. 755 § 1 k.p.c. zabezpieczenie roszczeń niepieniężnych może nastąpić m.in. przez zawieszenie postępowania egzekucyjnego lub innego postępowania zmierzającego do wykonania orzeczenia.

Warunkiem udzielenia zabezpieczenia jest spełnienie przez żądającego dwóch przesłanek zabezpieczenia. Żądający powinien uprawdopodobnić samo roszczenie oraz uprawdopodobnić interes prawny, czyli wskazać że brak udzielenia zabezpieczenia może uniemożliwić lub poważnie utrudnić wykonanie zapadłego w sprawie orzeczenia lub w inny sposób uniemożliwić lub poważnie utrudnić osiągnięcie celu postępowania w sprawie.

W ocenie Sądu wniosek powoda nie pełni wskazanych wyżej przesłanek, nie można bowiem stwierdzić, że powód uprawdopodobnił swoje roszczenie,

Na obecnym etapie postępowania powód uprawdopodobnił fakt zawarcia przez strony umowy kredytu nr (...) z 7 października 2008 r., ocena ważności zawartej przez powoda umowy będzie wymagała jednak wyjaśnienia w dalszym toku postępowania.

Odnosząc się do zarzutów powoda, że pozwany bank w sposób dowolny kształtował wysokość raty kredytowej na obecnym etapie można już jednak wskazać, że z treści zawartej przez strony umowy kredytu wynika, iż oprocentowanie kredytu (zmienna stopa procentowa) naliczane było przez pozwanego bank według obiektywnych kryteriów – stopy referencyjnej w postaci LIBOR dla CHF, powiększonej o marżę. W § 7 ust. 1 części ogólnej umowy kredytu precyzyjnie określono również sposób ustalania dnia, w którym dokonywano zmiany oprocentowania. Zapis umowy kredytu wskazuje, że wysokość oprocentowania była ustalana według kryteriów niezależnych od pozwanego banku. Pozwany nie miał zatem możliwości dowolnego kształtowania zobowiązania powoda. Zaznaczyć należy, że w większości wypadków w umowach kredytowych (również złotówkowych) ustalana jest zmienna stopa procentowa, co powoduje, że w chwili zawierania umowy nie jest znana ostateczna kwota rat, które będą podlegały spłacie. Na obecnym etapie postępowania strona powodowa nie zaoferowała dowodów, z których wynikałoby, że pozwany w sposób sprzeczny z powołanym zapisem ustalał wysokość rat kredytu.

Powód na obecnym etapie postępowania nie uprawdopodobnił, by ustalone przez bank kursy stanowiące podstawę przeliczenia rat były nieuzasadnione co do wysokości i oderwane od realiów rynkowych. Jednocześnie z umowy wynika, że powód miał możliwość dokonywania spłaty kredytu bezpośrednio w CHF (§ 22 ust. 2 pkt 2), a w konsekwencji nie był w żaden sposób uzależniony od stosowanych przez pozwanego bank kursów.

Odnosnie zarzutu dotyczącego udzielenia powodowi przez pozwanego kredytu w CHF a jego wypłatę w polskich złotych, to wskazać należy, że możliwość taką przewidywał § 4 umowy i już w chwili jej podpisywania powód miał świadomość, że otrzyma złotówki. W powołanym paragrafie zawarto również wyjaśnienie na jakiej podstawie ustalany jest kurs CHF, po którym przeliczany jest kredyt w przypadku jego wypłaty w walucie wymiennej innej niż waluta kredytu.

Za nieuprawdopodobnione uznać należy również twierdzenia powoda, że udzielony mu kredyt jest kredytem złotowym. Podkreślenia wymaga, że kredyt udzielany jest kredytobiorcy na jego wniosek. We wniosku tym kredytobiorca określa jaki kredyt go interesuje, wskazując m.in. sumę oraz walutę kredytu. Jednocześnie rodzaj udzielonego powodowi kredytu został wskazany w umowie kredytu, do której podpisania powód nie był zobligowany.

Wobec powyższego w ocenie Sądu, powód na obecnym etapie nie przedstawił dostatecznej argumentacji by uznać działanie banku polegające na obliczeniu zadłużenia powoda za nieprawidłowe, czy też sprzeczne z zasadami współżycia społecznego.

Dodatkowo zdaniem Sądu brak jest możliwości o twierdzeniu na aktualnym etapie postępowania, że zawarta pomiędzy stronami umowa jest nieważna. Sąd miał w tym zakresie na względzie przede wszystkim to, że już w 2016 r. Sąd Okręgowy w Łodzi uznał, że umowa została skutecznie zawarta a następnie wypowiedziana przez bank, wyrazem czego było wydanie przez ten Sąd nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym. Przypomnieć należy, że Sąd wydając nakaz zapłaty musiał uznać, że powództwo banku zostało udowodnione w tym zakresie.

W ocenie Sądu powód nie zdołał również uprawdopodobnić interesu prawnego w udzieleniu zabezpieczenia. Nie uprawdopodobnił bowiem, że brak zabezpieczenia, skutkować może utrudnieniem, bądź niemożnością osiągnięcia celu postępowania w niniejszej sprawie.

Zdaniem Sądu sam fakt, że brak zabezpieczenia spowoduje ewentualne zaspokojenie banku z przedmiotu zabezpieczenia, nie stanowi interesu prawnego w udzieleniu zabezpieczenia. Nawet jeśli dojdzie do uwzględnienia powództwa w całości lub w części to wysokość kapitału zakładowego banku pozwala stwierdzić, że powód będzie mógł dochodzić należności od pozwanego i nic w ocenie Sądu nie wskazuje na to, żeby dochodzenie roszczeń miało być utrudnione. Wskazać należy przy tym, że kapitał zakładowy pozwanego na chwilę obecną wynosi 1.250.000.000 zł (odpis KRS pozwanego z 10 października 2019 r. – k. 34-42). Ewentualne dalsze roszczenie powoda nie będzie zatem niemożliwe do zaspokojenia przez pozwanego.

Reasumując wskazać należy, że powód nie uprawdopodobnił przesłanek udzielenia zabezpieczenia.

Mając na uwadze powyższe, na podstawie powołanych przepisów orzeczono jak w sentencji.

## ZARZĄDZENIE

(...)